

BISERIC'A si SCÓL'A.

Fóia bisericésca, scolastica, literara si economica.

Iese odata in septemana: DUMINEC'A.

<p>PRETIULU ABONAMENTULUI.</p> <p>Pentru Austró-Ungari'a : Pe unu anu 5 fl.—cr., pe 1/2 anu 2 fl. 50 cr. Pentru Romani'a si strainetate: Pe unu anu 14 fr., pe jumetate anu 7 franci.</p>	<p>PRETIULU INSERTIUNILORU :</p> <p>Pentru publicatiunile de trei ori ce contienn cam 150 cuvinte 3 fl.; pana la 200 cuvinte 4 fl.; si mai sus 5 fl. v. a.</p>	<p>Correspondentiele sè se adreseze Redactiunei „BISERIC'A si SCÓL'A.“ Èr banii de prenumeratiune la TIPOGRAFI'A DIECESANA in ARAD.</p>
--	---	---

Abnegatiunea in viéti'a publica.

Nimica bine nu se póte realizá in acésta lume fara multa lepadare de sene, fara multa abnegatiune !

Ómenii au feliurite dorintie, pentru a caror realizare lucréza, si starniescu.

Bunatatea bunatàtiloru, pre carea o póte ajunge omulu in acésta lume se reasuma inse : in a fi multiemitu cu bunastarea materiala, intelectuala si morala.

Nici ca s'ar poté alcum, dupa ce astfelu este creatu omulu, cá se aiba trebuintia de aceste trei soiuri de bunuri : se fia provedintu cu cele de lipsa pentru traiulu vietii, se aiba o inteligintia desvoltata, cá se-se póta conduce pre sene in multele valuri ale vietii, si se aiba o inima liniscita.

Aceste trei bunuri sunt bunatàtile principale ale vietii, — dar ele multiemescu pre omu numai atunci, cand tóte trei sunt in cea mai deplina armonia.

Tóte trei le póte ajunge omulu, daca umbla dupa ele, si daca scie abnegá. Cine vrea se aiba cele de lipsa pentru viéti'a, trebue se lucreze, si se crutie ceea ce a cascigatu prin lucrulu maniloru sale. Cine vrea se fia omu invetiatu si cu cunoscentie, trebue se studieze, si se gandésca. Èr cine vrea se aiba inima liniscita, trebue se faca fapte bune, si se-se ferésca de fapte rele.

Si toti lucràmú pentru a-ne creá o buna stare materiala, toti studiiàmú, si gandimú pentru a-ne cascigá o anumita cultura intelectuala ; precum pre de alta parte toti ne trudim pentru a-ne cascigá o inima liniscita.

Resultatulu muncii omenesci depuse in aceste trei directiuni este inse cam de atâtea feliuri, pre câtii ómeni sunt.

Unor'a le succede a realizá multu in tóte aceste trei directiuni, altor'a le succede mai putien, — desi putieni sunt ómenii, cari se nu lucreze din tóta inim'a si din tóta virtutea. Si daca acést'a astfelu se intempla in viéti'a, atunci lips'a de sucesu, seau motivulu sucesului depinde numai dela modulu, cum

scie cinev'a se-se abnege, si se abnege in lucrulu seu indreptatu in cele trei directiuni.

A lucrá din di si pana in nópte este o detorintia naturala a fiecarui omu ; dar acésta detorintia si-gasesce indata o insemnata pedeca in comoditate, si in placerea ce-i-o face omulu odichn'a. Si greutatea cea mai mare in acésta privintia consta : intru a tiené cumpan'a drépta intre lucru si intre odichna ; ér la acést'a se recere multa abnegatiune.

Totu asemenea se are lucrulu si cu intrebuintiarea cascigului realizatu prin lucrulu maniloru nóstre. Omulu póte cheltuí multu pentru traiulu seu, dar se póte multiamí si cu mai putien ; si greutatea in acésta privintia consta érasí intru a scí se tieni, cum-pên'a drépta intre venite si cheltuieli.

A lucrá mai putien si a trái mai bine este unu lucru placutu ; dar unu lucru, care face omulu numai o placere momentana, dupa ce unu astfelu de traiu are totdeuna grele consecintie in viitoriulu ori carui omu, carele are unu astfelu de modu de viéti'a.

Dreptu ce esperienti'a ne aréta, ca la buna stare materiala nu putem ajunge, decât numai prin abnegatiune ; ér abnegatiunea consta intru a abdice desu si de multe ori de placeri momentane spre a-ne poté cascigá placeri statornice ; seau vorbindu la intielesu a abdice si a-ne lepedá des si de multe ori de comoditatea, la carea ne indémna aplecarea corpului nostru spre trandavia, si a lucra nencetatu pentru a poté realizá cât mai multu cascigu prin lucrulu maniloru nóstre, — pentru cá prin acestu cascigu se-ne putem asigurá o statornica buna stare materiala.

Cu intrebuintiarea cascigului nostru pentru aco-perirea trebuintieloru vietii inca intempinàmú multe si mari greutáti, multu mai mari, decât precum in genere le vede, si le observéza lumea.

Se dice si cu dreptu cuventu, ca civilisatiunea si buna starea se incepe cu crutiarea, si ca in crutiare, si respective in bun'a intrebuintiare a cascigului nostru se vede, si se observéza o insemnata vir-

tute omenésca. Omulu crutiatoriu nu ajunge nici odata in lipsa si in perplessitate de bani. Va se dica crutiarea este o condițiune fundamentala pentru buna stare. Pre langa acést'a omulu crutiatoriu nu vine nici odata in pusetiunea penibila de a-si face impuțări, ca daca nu cheltuiam din banii miei pre cutare, seau pre cutare lucru, astadi asi poté intreprinde cu acei bani multe lucruri frumóse, prin cari asi poté asigurá buna starea mea si a familiei mele si altele.

A tiené proportiunea, si respective cumpen'a drépta intre venite si cheltuieli, — si a sci totdeuna, daca banii nostri ii-intrebuintiamu pre lucruri productive, seau pre lucruri de unu folosu numai parutu, este unu lucru din cele mai grele.

Mancám, pentru cá se traim; si ne imbracám, pentru cá se ne ferimu de influintiele esterne ale frigului si ale caldurii.

Este deci o necesitate a ne nutri, si a-ne imbracă.

Dar cand ne uitám la cele ce le facem in acésta privintia, adese ori siliti suntem a constată, ca de multe ori se pare, ca traim, pentru cá se mancam, si se bemu, seau pentru cá se ne impenám cu haine si cu podóbe, cari trecu preste cadrulu adevrateloru trebuintie, si se prefacu intr'unu lucsu condamnabilu, menitu a satisface numai unei neiertate si neomenesci si necrestinesci desiertaciuni.

Si n'are nimenea absolut nimicu incontra, daca cutare proprietariu de pamentu, seau cutare principe si-permite a face lucsu. Bine face unu astfelu de ome, daca face lucsu, si daca i-da man'a se faca, — pentru ca prin lucsulu densului se da ocaziune multor ómeni seraci, cá se póta avé de lucru, si se póta traí.

Este inse unu vitiu, o faradelege incontra s'a si a familiei sale, daca omulu seracu maimutiéza in acésta privintia pre celu avutu. Omulu bogatu póte se-si faca planulu, cum se scheltuiesca, si se brileze in lume cu venitele sale, daca le are. A omului seracu astfelu este inse dat'a si sórtea, cá mintea si inim'a lui se fia indreptata mai multu spre a cascigá, decât a cheltuí.

Intieptiunea intieptiuniloru trebuintiósca pentru a sci si a-te deprinde, cá se cheltuiesti totdeun'a mai putien, decât cascigi, consta intru a sci si a-te deprinde, cá se-ti moderezi trebuintiele vietii, si se-le intocmesci, si acomodezi pre acestea astfelu, cá prin venitele, de cari dispuni, se-ti poti acoperi tóte trebuintiele, dar se si mai remana cev'a si pentru dile negri.

Ér pentru cá se poti face acést'a, trebue se-te deprindi a abnegá, si respective, precum dice cunoscut'a dicetória: „a-te intinde, pre cât ti-ajunge plapem'a.“

Traiescu ómeni si cu unu felu de bucate tocm'a asia de bine, ba póte ca chiar mai bine si sunt mai sanatosi, decât cei ce traiescu cu multe feliuri si cu

multe bunatáti; ér o haina simpla de lana, seau de bumbacu, daca este curata si intréga, ne face tot atât de bune servitie, cá si un'a de catifea, seau de metase.

Ér abnegatiunea in acésta privintia consta intru a sci se-te multimesci cu mancare si cu haine mai simple, dar corespunditorie, — pentru cá crutiandu se-ti poti cascigá unu capitalu cât de micu, carele se-te asigureze incontra dileloru negri, de cari nu este scutit nimenea.

Vom continuá.

Din viéti'a economica a poporului nostru.

VI.

Tóta activitatea ori carei scóle din lume este concentrata, cá se faca din elevu unu o m u b u n u, ér bunu este omulu numai atunci, cand in ori ce e tate corespunde pre deplin chiamării sale de omu.

Fii poporului nostru numai atunci sunt, si potu se fia buni, — daca in cas'a parintésca si in scóla li-se va imprimá in inima credinti'a neclatita, ca: *omulu este o fiintia, carea traiesce pre acestu pamentu, pentru ca Ddieu a voit se traiesca, si ca voi'a acestei Fiintie pré inalte este, cá omulu se traiesca dupa planulu si in cadrulu legiloru, in cari Ddieu a voit se traiesca, si se-si urmeze calea s'a spre deseversire, spre perfectiune.*

Acésta credintia i-o imprima elevului scól'a prin invetiamentulu religiunei; ér celelalte obiecte de invetiamentu sunt mijlócele, prin cari omulu se inarméza, cá in viéti'a se corespunda cu succesu scopului, pentru carele este creatu.

In invetiamentulu religiunei sunt mai greu de imprimatu conceptele fundamentale, si anume, ca: Ddieu este tatalu nostru, si ca omulu conform planului urmaritu de Ddieu la creatiune este avisatu si necesitatu a traí in legatura continua si nedespartita cu Ddieu.

Prunculu cunósce pre tatalu seu fisicu, si scie, ca tatalu seu lu-ingrijese, si lu-provede cu cele trebuintiósce. Tatalu seu lucréza, si traiesce pentru pruncii sei. Tóte acestea le face tatalu celu bunu, pentru ca i-este dragu de pruncii sei, — si in schimbu tatalu nu cere dela pruncii sei alt'a, decât se-lu asculte, si se-i urmeze sfaturile si povetiele lui, cari pentru pruncu sunt legi. Prunculu scie mai departe, ca de câte ori a ascultat de tatalu seu, totdeun'a i-a mersu bine, ér cand nu l'a ascultat, i-s'a intemplat, câte unu reu, — pentru ca tatalu seu fiind omu crescutu, le prevede si le calculéza tóte bine, ér densulu (prunculu) fiindu inca necrescutu gresiesce in tóte lucrurile, pre cari le face numai de capulu lui.

Prunculu a vedintu, si este convinsu inca din cas'a parintésca, cât este de bine a avé unu parinte bunu, carele se-lu ingrijésca, si se-lu povetuiésca, si

în același timp a vediatu, cât este de reu, de sermanii prunci, cari n'au parinti, seau cari au parinti mai nepasatori și mai neganditori 'facia de pruncii lor.

Trebuinti'a și bunatatea parinților prunculu o cunoșce înca din cas'a parintésca. În scóla înse chiar în invetiamentulu religiunei trebue facut cât mai des atentu prunculu la acésta bunatate, pentru cá cu atât mai mult se-lu intarim în tendenti'a de a-i ascultá și a-le urmá sfaturile și povetiele, pre cari i-le dau, — pentru ca numai din prunculu, care asculta de parinti, póte deveni unu pruncu religiosu.

Dupa ce s'a format, si s'a imprimatu în inim'a elevului conceptulu „tata,” și s'a convinsu de binefacerea ce o are prunculu, carele are unu parinte bunu, precum și de binefacerile, pre cari le are fiecare pruncu, carele asculta de invetiaturile parinților sei, — este usioru a trece la conceptulu Ddieu, cá „tatalu nostru.”

Prunculu înca în cas'a parintésca a vediatu și a auditu multe, referitórie la religiune, a vediatu pre tatalu seu închinandu-se lui Ddieu, l'a vediatu în Dumineci și în serbatori mergendu la biserică, — l'a invetiatu și pre densulu tatalu seu, se-se închine lui Ddieu, și sear'a și diminéti'a se dica: „tatalu nostru” și nascatória. „Si prunculu crede vorbeloru tatalui seu, pentru ca a bagat de seama, ca tatalu seu totdeun'a l'a invetiatu lucruri bune și frumóse.

Purcediendu de aici invetiatoriulu cu prunculu astfelu deprinsu din cas'a parintésca va merge mai departe, și-i va aretá, ca cu adeveratu tatalu seu și mam'a s'a lucréza fórté multu pentru densulu, tatalu seu ara și seamana pamentulu lor, dar pentru cá se aiba secerisii manosu, trebue se umble bine vremea, se fia caldura, și se vina plóia la timp; ér caldur'a și plóia o trimete Ddieu, Acel'a, catra Carele de atátea ori a vediatu prunculu pre tatalu seu și pre mam'a s'a închinandu-se diminéti'a și sear'a.

Ddieu a facut ceriulu și pamentulu, și tóte câte le vedemu, și câte nu le vedemu. Elu face se créscă pre pamentu tóte bunatátile, bucate, póme, animale și tóte câte sunt de lipsa, pentru cá omulu se póta traí indestulit și multiemitu pre acestu pamentu.

Precum parintii dau prunciloru tóte cele de trebuintia, — tocm'a asia da Ddieu ómeniloru cele de lipsa pentru viétia. Si precum prunciloru, cari asculta de parintii lor le merge bine: tocmă asia le merge bine și ómeniloru, cari asculta de legile și invetiaturile lui Ddieu.

Cand a datu Ddieu legi omului, — prunciloru le-a disu, cá se asculte de parinti, daca voiescu, se-le mérga bine, și se traiésca multi ani pre acestu pamentu.

Ddieu dara a îngrijitu de prunci, și în îngrijirea s'a dela prunci cere, cá se cinstésca pre parinti.

Pruncii, cari cinstescu pre parinti se numescu

prunci buni, și sunt iubiti și cinstiti și ei de toti căti îi-cunosc.

Pruncii buni cinstescu pre parintii lor, și dupa ce se facu mari, pentru ca parintii multu bine le-a facutu, pana cand au fost densii mici; ér dupa ce au crescutu mari, și potu traí de sene statatori în lume, — parintii totu prunciloru lor le dau ceea ce au potut cascigá prin munc'a și prin sudórea lor. Parintii dau fiiloru și ficeloru lor pamentu, și bani și vite și totu ceea ce au, cá ei se póta traí mai usioru și mai cu inlesnire în acésta lume.

Pentru bunatátile cele multe, pre cari le facu parintii cu pruncii, le poruncescu Ddieu, cá se-ii cinstésca, și pentru acésta cinstire le fagaduiescu Ddieu viétia buna și îndelungata în acésta lume.

Pruncii buni nu-si uita nici odata de parintii lor, și si-aducu aminte de densii și în timpulu, cand ei nu mai traiescu, și cand Ddieu îi-a chiamatu din acésta lume.

Iubirea acést'a 'facia de parinti o aréta pruncii buni prin aceea, ca totdeun'a în viéti'a și faptele lor lucréza dupa invetiaturile, pre cari le-a auditu dela parinti; ér pamentulu, cas'a și alte lucruri, cu cari îi-au daruit parintii, le tienu în cea mai mare cinste, — le îngrijescu, și nu le instreinéza nici odata.

Pamentulu moscenitu dela parinti este cea mai scumpa comóra a nóstra.

* * *

Dupa acésta scurta excursiune metódica în invetiamentulu religiunei ne vom oprí aici, și vom constatá, ca între grelele împrejurári de astadi cea mai mare, și cea dantain chiamare a scólei nóstre elementarie este: *a imprimá adencu în inim'a generatiuniloru viétórie, ca pamentulu stremosiescu este uniculu nostru capitalu nationalu.*

Nu cinstescu pre tatalu seu și pre muma s'a, nu cinstescu pre Ddieu, omulu, carele instreinéza pamentulu și mosii'a moscenita dela parintii sei.

În pamentulu parintescu se afla depusa istori'a familiei nóstre și chiar istori'a nóstra nationala.

Este mandru omulu, carele pre langa pamentulu stremosiescu mai adauge și altu pamentu, pentru ca în pamentulu cumperatu de densulu, si-vede vrednici'a maniloru sale.

Dar pamentulu cumperatu nici odata nu este atât de pretiosu, precum este pamentulu moscenitu dela parinti.

Cand pune omulu piciorulu, seau plugulu, seau secerea s'a pre acestu pamentu, — i-vinu în minte cele mai frumóse suveniru din viétia. Si-aduce aminte, cum odinióra fusese la acelu pamentu cu tatalu seu și cu muma s'a, și cum tatalu seu, carele era unu omu veselú și lucratoriu i-a spusu, ca mosiulu seu, și stremasii sei, fia iertati, au fost iobagi la domnulu

de pamentu, si cum pentru munc'a loru indelunga, grea si amara, — la segregare dreptu respata a unei munci de multe veacuri li-s'a datu acelu pamentu, si cum tatalu seu a avut multe umblete cu càrti de judecati pana l'a dobanditu, si l'a scrisu in cartea funduara pre numele lui, — si cum i-a disu tatalu seu de multe ori: „fetulu mieu, se traiesci cu grije si cu gandulu la Ddieu, si se faci ce vei face, dar se nu instreinezi pamentulu parintescu, pentru ca se scii, ca de vei instreina numai o brazda din acestu pamentu, nu cinstesci pre Ddieu, si nu vei avé norocu in lume.

Repetimu: nu este pentru omulu cugetatoriu si semtitoriu mai mare bucuria, decât a se scí domnu si stepanu preste pamentulu moscenitu dela parinti: precum de alta parte nu este, si nu póte fi pentru unu astfeliu de omu mai mare durere, decât a vedé, ca pre pamentulu cascigatu cu crunta sudóre de mosii si stremosii sei, si lasatu lui de moscenire, altii seamana si secera.

Repetimu ceea ce am disu in unulu din numerii trecuti, ca astadi trecem prin o cestiune agraria de unu caracteru fórte acutu si primejdiosu, pentru ca nu póte fi mai mare primejdia decât a fi plugariu si a nu avé pamentu pentru a-ti pune plugulu intrensulu, — si nu este mai mare primejdia pentru unu poporu, decât a fi poporu de plugari, — dar a vedé cum multi din acesti plugari remanu fara pamentu si fara plugulu loru, si avisati a traí in miseria cá diuasi si cá proletari.

De primejdi'a acésta numai scól'a ne póte scapá prin o mai succése propunere a religiunei, prin apropiarea nóstra si a generatiuniloru viitórie de Ddieu si de biseric'a lui.

A tiené la pamentulu stremosiescu, a lu cultivá si a lu inmultí insemnéza: „a cinstí pre parinti, precum ne poruncesce legea cea santa a Domnului, este o parte principala si integritória a legii Domnului, este o parte a credintii si convingerii nóstre religióse.

Daca am mostenitu pamentulu dela parintii nostri, am mostenitu, pentru ca Ddieu a voitu se-lu mostenim, si Ddieu a voit, cá se-lu stepanimu; si Ddieu a voit, cá se-lu stepanimu, si se-lu lasámu si noi de moscenire filoru nostri; ér celu ce lucréza contra acestei vointie a lui Ddieu; comite pecatu, despretiuiescce darulu primitu dela Ddieu, si dupa Ddieu dela parintii lui, si tradéza lipsa de credintia religiósa; si acésta lipsa lu-instreinéza de calea spre perfectiune si mantuire.

Pamentulu plugariului nostru, repetimu, este mijloculu, si uniculu fundamentu, prin carele biseric'a si scól'a nóstra si-va poté urmá cu succésu calea spre inaintare si promovarea culturii in poporu.

S'a daraburitu multu acestu pamentu dela segregare incóce; si in multe comune in loculu sesiuniloru de odinióra abia affi patrare, seau osmace (octave); si daca n'am potut se impededámu acést'a

pana acum prin scóla, — se-ne facem celu putien de aci inainte detorinti'a cu alte rezultate.

Romanulu dice, ca nu poti sci nici odata, ce va aduce diu'a de mane.

Conform acestei dicetórie potu se vina asupra nóstra timpuri mai bune. Dar pre cât dorim timpuri si ani mai buni: pre atât detorintia avem, se-ne tememu, ca potu se vina si timpuri mai grele.

De vom staruí inse a-ne face detorinti'a pre tóte terenele, si mai cu seama de vom staruí cu tóta puterea, cá pretiulu si valórea scóleloru nóstre elementare se-se cunósca, si se se semta in poporu: atunci cu frunte senina vom asceptá, si vom scí se intempinámu dilele viitórie.

Mai multa religiune in scóla si in viétia, — si nu ne putem indoi: munc'a si staruintiele nóstre voru fi incununata de celu mai bunu succésu, — avendu pre partea nóstra ajutoriulu lui Ddieu.

Laud'a lumii

judecata de Ioan Chrisostomu.

Reproducem dupa „Candel'a“ urmatórele:

„Éca, atât'a timpu te-ai necajitu se te falesci cu faptele tale, si n'ai fostu in stare se observi tacere, ci le-ai anuntiatu tuturor'a; ce folosu ai tu deci de acést'a? Nimica, ci áncã de totu mare dauna, prefecendu-se tóte, câte le-ai cástigatu tu cu multa ostenála, in disiertaciune. Apoi mai recugeta si la aceea, cá calcululu si judecat'a multimii este corrupta, si nu numai corrupta, ci se si trece fórte curendu. Cáci desi te admira ei in momentu, dara indata ce a trecutu momentulu, au si uitatu ei de tóte, si tu ti-ai rapitu si cunun'a, care ti-a dato Ddieu, si cea pregatita de ei nu ti-o poti conservá. Dar daca ar si remáné acést'a, totu-si e o mare miseria, a o schimbá cu aceea; daca se va trece in sa si acést'a, ce feliu de aperare vom mai avé, cá am schimbatu cele stabile cu cele trecetórie si cá de laud'a multimii am perdutu bunuri atâtu de mari? Si daca ar fi si multi, cari ne-ar laudá, apoi si acesti'a ar fi demni de compatimire, si áncã cu atât'a mai vertosu atunci'a, când vor fi mai multi cari vor face-o acést'a. Si daca te miri tu de cuvintele aceste, apoi asculta de Christosu insu-si, care le intaresce: „Vai voue, dice elu, când vor vorbi de voi toti ómenii de bine.“¹⁾ Si cu tot dreptulu. Cáci daca, la fiecare arta trebue cercata mai ántáiu parerea judecatoriloru specialisti, apoi cum de poti tu incredintiá multimii parerea despre virtute si nu mai inainte de tóte aceluia, ce mai multu decât toti este competente in cauza, si care póte se te aplauzeze si se-ti ofere si cunun'a? Caventulu acest'a asia-dara se ni-lu scriemu pe paréti, pe usia si in inimele nóstre, si neincetatu se ni dicemu nóue: vai nóue, daca ne vor vorbí toti ómenii de bine. Cáci

¹⁾ Luc. 6. 21.

chiar si acei'a ce te vor vorbi de bine, mai tardiu te vor calomniá, cá pe unu omu desiertu, ambitiosu si iubitoriu de laud'a multimii. Nu sta asia in sa lucrulu si la Ddiu, ei când te vede, cá iubesci marirea lui, tocmai atunci te va laudá elu mai multu, te va admirá si te va face cunoscutu tuturor'a. Omulu in sa nu este asia, ci privindu-te pre tine de sierbu in locu de liberu si incarcându-te adese-ori prin cuvinte góle cu laude mincinóse, i-ti rapesce meritulu adeveratu si te supune sie-si mai reu decât o marfa. Sclavii li-se supunu domniloru sei abia dupa-ce au capetatu ordinele, tu in sa te faci sclavu si fara sa fii capetatu ordinu. Tu nici nu asepti, cá se audi ordinulu dela densii, ci indata ce ai cunoscutu numai, cu ce le-ai puté face placerea, te faci in tóte sierbulu loru, chiar si fara cá se-ti fi demándatu cine-va. De ce pedépsa grea nu ne facemu noi asia-dara demni, daca ómeniloru corupti li facemu placerea, si-i sierbimu pre ei chiaru si inainte de ce apuca ei a demándá, pe când de Ddiu nu ascultamu, cu tóte cá ne demándá si ne indémna in fie-care di ! Dara daca si iubesci tu marirea si laudele, apoi feresce-te de laud'a ómeniloru, si atunci vei cástigá gloria ; fugi de laude, si atunci vei fi partasiu de mii de laude atât la Ddiu cât si la ómeni. Càci pe nimene nu suntemú deprinsi noi a-lu marí asi'a, cá pe acel'a ce despretiuesce marirea, pe nimene nu-lu laudamu si-lu admirámu mai multu, cá pe acel'a ce respinge ori-ce lauda si admiratiune, éra daca noi o facemu acést'a, apoi cu multu mai multu atotu-poterniculu Ddiu. Dara Elu te maresce si te lauda, póte atunci cine-va fi mai fericitu decât tine ? Càci pe cât de mare este diferinti'a între marirea cea de sus si între cea dela ómeni ; si áncá cu multu mai mare, ba diferinti'a acést'a este chiaru nemarginita. Càci, daca acést'a din urma fara óre-care asemenare este o rusine si o desonóre, apoi recugeta numai ca cât de mare rusine trebue se apara ea atunci, când o punemu in paralela cu aceea. Precum se pune adeca muierea meretrice, care stá in cas'a ei cu totul la dispositiunea oricui : tot asi'a sunt si sclavii mándriei ; ba, acesti'a sunt si cu multu mai rei decât aceea. Càci acelea respingu de multe ori pe unulu seau pe altulu, din cei-ce ámbra dupa ele, tu in sa te pui pre tine insu-ti tuturor'a la dispositiune, sclaviloru fugiti, talhariloru si pungasiloru. Din acést'a si din asemenea acestor'a constau teatrele, cari ve lauda pre voi, nisce ómeni, pe cari tu câte pe unulu singuritu nu-i consideri de nimica, dara daca se aduna la olalta, apoi tu-i pretiuesci mai multu decâtu mántuirea propria si te dechiari pre tine insu-ti de multu mai inferioru decât sunt toti acesti'a.

Si cum se nu fii tu mai inferioru, daca ai trebuintia de lauda din partea acelor'a si credi, ca nu esti multiamitu cu tine insu-ti, daca n'ai primitu marire dela altii ? Spune-mi, au nu intielegi tu din cele dise, cá, daca pecatiuesci tu, incungiuratu si espusu

fiind inaintea tuturor'a, apoi ai mii de acusatori, pe când daca esci in singuretate, apoi remai necunoscutu ? Da, ar respunde cineva ; in sa de facu o fapta buna, apoi am mii de admiratori. Intr'acést'a chiar consta pericolulu, cá ból'a mándriei, nu numai când pecatiuesci, ci, si când faci si fapte bune, i-ti aduce stricaciune, punendu-ti pe de o parte mii de pedeci, éra pe de alta parte rapindu-ti tot meritulu. Este asia dara lucru pericolosu si plinu de tóta rusinea, de a cautá marire si in lucruri lumesci ; d'ara daca o faci tu acést'a in trebi spirituale, apoi ce feliu de iertare i-ti va mai remáné, daca nu voiesci tu se dai lui Ddiu macar atât'a onóre, cáta o ai tu dela sierbitorii tei ? Càci sierbulu se uita la ochii stapánului seu, lucratoriul de di la domnulu, care-i da de lucru si care-i va dá si plata, invetiachelulu la invetiatoriulu seu ; tu in sa faci cu totul contrariulu, pe Ddiulu, si stapánulu, care-ti respalesce, i-lu lasi la o parte, si privesci la consierbii tei, desi ti-i cunoscuta aceea, cá Ddiu i-si va aduce aminte de faptele tale cele bune si dincolo, omulu in sa numai in momentulu de fatia ; in ceriu i-ti este tie pregatita scen'a, tu aduni in sa pe pamentu spectatori. Si atletulu voiesce si-si cauta marire acolo, unde lupta ; tu in sa, luptându-te in ceriu, cauti cununele pe pamentu Si ce póte fi mai reu decât nebuni'a acést'a ?

Se privimu in sa mai de aprópe si la cununele aceste : un'a o impletesce nebuni'a, alt'a invidi'a catra aprópele, un'a ironi'a si lingusirea, alt'a banii si éra-si alt'a spiritulu servilu. Si cá si copii, când se jóca si-si punu unulu altui'a cununi de érba, si ridu apoi pe ascunsu adese-ori de celu incununatu, fara cá se scie elu : tot asia te batjocurescu adese-ori între sine si acuma cei-ce te lauda, punendu-ti in capu o cununa de érba ; si daca ar fi acést'a numai de érba ! ea este in sa o cununa plina de stricaciune, si nimicesce faptele nóstre cele bune. Daca-i cunosci deci pretiulu, apoi feresce-te si de stricaciunea ei.

Cát de multi laudatori ti-ai dori tu se-i ai ? O suta, dóue, trei séu patru ? Séu pana de diece-ori atât'a, séu daca voiesci de dóue-dieci de ori, si se radice dóue mii séu patru séu diece mii din cei-ce-ti aplaudéza, — acesti'a toti nu diferescu in nimica de corbii cei-ce crocanescu ; séu i'anca si mai multu ; daca cugeti tu la teatruulu, unde ángerii formédia publiculu, apoi i-ti vor aparé ei cu multu mai inferiori decât vermii, laudele loru cu multu mai slabe decât ati'a paingenului, decât nourulu de fumu si decât visurile. Asculta numai, cât de acuratu a dejudecatu Paulu lucrurile acestea, si nu numai cá nu le doresce. dara le si respinge cu cuvintele : „Éra mie se nu-mi fia a me laudá decât numai in crucea lui Christosu.“¹⁾ Dapa acést'a lauda tinde si tu, cá se nu-lu mániú pe Stapánulu.

Càci, facendu-o acést'a, comiti si contra lui Ddiu unu pecatu, nu numai contr'a t'a insu-ti. Daca

1) Galat. 6, 14.

ai fi tu pictoru si ai avé unu invetiaceļu, si daca acest'a ar intrelassá a-ti aretá tie progresa sale in art'a acést'a, si ar espune simplu icón'a acést'a afara pentru cei-ce voiescu s'o observe, apoi n'ai puté-o tu suferi acést'a cu nepasare. Éra daca este acést'a cu nedreptate fatia cu consierbii tei, apoi cu multu mai multu fatia cu Stapánulu.

Voiesci tu in sa se te inveti a despretiú lucrulu acest'a si din altu punctu de vedere, apoi inaltia-te cu cugetarea ta, bate-ti jocu de cele vedute, maresce-ti dorinti'a dupa marirea adeverata, imple-ti mintea de cugetare spirituala, di sufletului teu, cum a disu Paulu: „Nu scii, tu, cà noi vom judecá ángerii¹⁾; si dupa-ce i-ti vei fi radica tu sufletulu preste pamentu, fa-i apoi aruncare si-i di: Tu, celu ce ai se judeci ángerii, tu voiesci se fi laudatu de o po-triva cu judecatorii de prin teatre, cu luptatorii cu fere si cu calareti de prin circuri? càci astfelu de laude canta numai ómenii acesti'a. Tu in sa inaltia-ti aripele cugetarii mai pre susu de strigetulu acestor'a, imitédia-lu pe locuitorulu desiértulu, pe Ioanu, in-vatia dela densulu, cum despretiú elu multimile, cum respingéá lingusitorii, cari i-se bagau in ochii, si, vedindu, cà toti locuitorii Palestinei vinu in mul-time mare la densulu, i-lu admira si se minuné dia de densulu, nu s'a mândritu c'o onoare atát de mare, ci li-s'a opusu, vorbindu cu o multime asia de mare de poporu cá cu nnu copilu micu, batjocurindu-i cu cuvintele: „Sierpiloru, pui de vipera.“²⁾ Ei convenisera dóra din caus'a lui, i-si parasira orasi ele, nu-mai ca se-lu vada pe acestu capu sântu, dar' totu-si n'a pututu se-lu móie pre densulu nimica din aceste, pentru-cá elu erá departe de ori-ce doru de marire, erá liberu de ori-ce trufia. Totu asia si Stefanu, ve-diendu, cà éra-si se apropiia poporulu de densulu nu in sa cá se-lu onoredie, ci furiosu si cârsnindu din dinti, s'a inaltiatu mai pre susu de mâni'a lor si li-a disu: „Voi, cei tari la cerbice, si necircumcisi la inima.“³⁾ Tot asia a disu si Ilie, când stá tóta ar-mata dea gat'a, impreuna cu regele si cu tot popo-rulu: „Pana când ve-ti schiopetá de amendóue picio-rele vóstre?“⁴⁾ Noi in sa li lingusimu tuturoru ómen-iloru, li sierbimu, cumperându cu pretiulu acestui servilismu onóre, dela densii. De aceea s'au si incur-catu tóte trebuintiele, si am caditu si noi din gra-ti'a acést'a, de aceea tóte faptele crestinismului se dau uitării si totulu vené dia numai dupa onórea mul-timii. Se departamu asia-dara patim'a acést'a, si a-tunci vom cunósce libertatea adeverata, liniscea si pa-cea. Celu mândru semena cu cei-ce navighéza pe ma-rea fortunósa, tremurendu pururea, fiind in frica si sierbindu la mii de domni; celu-ce-i liberu inse de ea, este asemenea celoru ce stau linisciti in portu si se bucura de libertate curata. Nu asia inse si acél'a, ci câtu i-i sunt cunoscuti, toti i-i sunt si domni, si-i nevoitu se li fia tuturor'a sclavu.

Cum vom puté noi asiadara scapá de sclavi'a acést'a atát de grea? Daca vom ámblá dupa alta marire, dupu marirea cea adeverata. Càci precum i-i abatu pre cei-ce iubescu frumseti'a corporala, când li se infatisadia alta fatia mai frumósa, dela cea de mai inainte; tot asia póte si stralucit'a marire a ceriuriloru se-i abata pe inibitorii maririi pamentesci, dela acést'a. Se ni indreptamu asia-dara privirea la aceea, s'o studiamu cu acuratétia, cá, admirându fru-museti'a ei, se parasimu uriciunea aceste'i'a, se ne facemu partasi de multu placere, delectându-ne cu ea neincetatu, la care, o! de am ajunge noi cu totii prin grati'a si iubirea de ómeni a Domnului nostru Isusu Christosu cu care Tatalui impreuna si Spiretului sântu fia marire, putere si onóre, acum si pururea si in vecii vecilor. Aminu.

Predic'a de pe munte a Mântuitorului.

(Mat. cap. 5—7, 29.)

(dupa Dr. A. Bisping.)

(Continuare.)

Vers. 37. Prin versulu premergetoriu opresce Mân-tuitorulu orice jurare nenecesara, arbitrara, facuta in modu usiuraticu. In versulu acest'a inse, arata elu partea ideala in privinti'a acést'a, spunend cà idealu cum ar fi in imperati'a s'a, cu privire la juramentu. „Se fie cu-ventulu vostru asia, asia! Nu, nu! Érc ce este mai multu decât aceste, dela celu reu este.“ Repetirea lui asi'a si nu, arata staruinti'a asigurarii. — Ce este mai multu adeca decât asia si nu, prin urmare juramentulu. Trebue se observam, cà Christosu nu dice cà juramentulu e reu, ci cà e dela celu reu. Jurarea in sine si pentru sine, nu e ceva reu; dincontra e ceva sântu, pentru-cá juramen-tulu nu e alt'a, decât o marturisire a atotscintiei si a atot dreptatii lui Ddiu. Cumcá Mântuitorulu n'a reprobatu juramentulu sinceru, facutu pre dreptate, ci numai celu fatiarnicu, insielatoriu, se demústra prin juramentulu, ce l'a depusu elu insusi, provocatu fiindu de archieru (Mat. 26., 63. 64.) Si apostolulu Paulu inca s'a juratu. (Epi-s. c. Rom. 1., 9, 2. Cor. 1., 23., 11., 31. Gal. 1., 20.); ba chiar Ddiu jóra poporului seu (1. Mo. 22., 16. 4. Mo. 14., 23. Isai'a 45., 23. Psl. 110., 4.) Dara desi juramentulu in sine si pentru sine nu e reu, elu e dela celu reu. Pentru-cá necesitatea juramentului is-voresce din minciuna, si din ne'ncrederea din inconfidenti'a ómeniloru ce resulta din acést'a, precum si din bannial'a si presupunerile cele rele a le lumei (Psl. 115., 11.) Si fiindcá diavolulu e tatalu minciunii, si-are necesitatea ju-ramentului temeiu seu in diavolulu, in celu reu. Daca n'ar esistá minciun'a in lume, atunci firesce cà n'ar fi nici juramentulu; si daca crestinismulu va fi strabatutu prin intrég'a lume, si va fi petrúnsu in internulu tuto-roru ómeniloru, prefacendu-i pre acesti'a cu totulu si re-nascendu-i, atunci va incetá juramentulu de sine, dupa cum dice acést'a si sântulu Ieronim: „evangelica veritas non recipit juramentum, cum omnis sermo fidelis pro ju-rejurando sit.“ Casulu acest'a i-lu vedem intr'adeveru la crestinii primi. Ei nu depuneau nici unu juramentu, si nici cà aveau lipsa de elu; chiar si inaintea paganiloru au facutu ei superflua cererea depunerii juramentului prin a d e v e r u l u ce resuná pretutindenea din gur'a lor.

1) I. Cor. 6. 3. — 2) Mat. 3, 7. — 3) Fapt. 7, 51. — 4) Reg. 18, 21.

Si biseric'a, provocandu-se la sântieni'a cuventului preotiescu, a esprimat dorinti'a s'a, că episcopii si preotii ei sè se abtiena cât se póte dela juramentu, si se nu fie constrensi la depunerea lui.

Vers. 38—42. Pana aici a curetitu Christosu unele porunci a le T. V. de interpretările false a le carturariloru si fariseiloru, reducendu-le la idei'a loru propria. Acum inse trece preste celelalte legi a le T. V. si invati'a, cum are se devina in imperati'a s'a datorinti'a cea rigida a dreptatii legii celei vechi, in o datorinti'a a dragostei. — In T. V. adeca domniá celu mai severu dreptu de respaltire (jus talionis), ceea ce se vede si din loculu dela 2 Mo. 21., 24., unde se afla cuvintele vers. 38.: „Ochiu pentru ochiu, si dinte pentru dinte.“ Resplătirea acést'a erá unu dreptu pastratu de Israelteni inca din vechime, si se basá pre insusi dreptulu firescu, dupa carele toti ómenii au asemenea indreptătire la viatia, sanatale si proprietate. Daca vatama deci dara cinev'a pre altulu, n'avea dreptate sè se tanguie, de i-se intemplá si mai multu, neputendu-se adese tiné respaltirea intre marginile cuvenite. Pedepsele ce decurgu din principiulu acest'a, i-si aveau in impregiurările de atunci, urmările sale binef. cetóre, mai alesu fatia cu sburdaciunea suméti'a a celoru avuti si puternici. Acesti'a adeca, netienendu-se de pedepse banesci, nu s'ar fi sfiitu adese de a tractá, cu brutalitate si de a sterpi pre cei ne'insemnati si supusi, daca n'ar fi fost infricati prin lege, că pentru tóte vatamarile corpului, si ale vietii aprópelui, avé se respunda cu corpulu si viati'a s'a. Principiulu acest'a se afla si in alte legislatiuni. As'a in legile romane de pe cele 12. table se decretéza: „si membrum rupit ni cum eo pacit, talio esto.“ — Dreptu că acestu dreptu strictu de respaltire a fost numai o norma judecatorésca (3. Mo. 24., 20., 5. Mo. 19., 21.); dara cu tóte acestea n'a potutu se lipsésca casuri, când se va fi facutu in trebuintiare de densulu, si in viati'a comuna, si astfelu adese a servitu de seusa resbunarii si indusmanirii. Deci in contrastu cu aceste se declara Mantuitoriulu: in imperati'a lui se nu domnésca alt'a ceva, decât numai dragostea. Esprimarea dragostei ni se infatisiéza prin patru esemple, ce se espunu dela vers 39—42. Trebue inse se observam, ca Christosu nu voesce cu esemplele aceste decât se ne lamurésca porunc'a universalá a dragostei impreunate cu abnegatiunea si sacrificarea de sine, si nici decum nu pretinde, cá noi se le urmamu acestea literalu. — In T. V. se dice: „se ve opuneti reului,“ adeca: violentiei se-i puna omulu inportriva éراسi violenti'a; dara fiinti'a evangheliei consta chiar intr'aceea, de a birui prin supunere, de a invinge reutatea prin dragoste. De aceea si dice Mantuitoriulu: „Er eu ve dicu, se nu ve opuneti celui reu“ adeca: omului celui malitios (homini maligno.) Crysostom si Teofilact au luat cuvintele: celui reu in intielesu de diavolu; dara chiar scriptur'a ne invatia, că acestui'a se ne opunemu in tot chipulu. (Asem. Iac. 4., 7., 1. Petr. 5., 9.) — Cá primulu esemplu se aduce maltratarea trupésca „Cine te va lovi preste fati'a cea drépta a obrazului, intórce-i lui si ceea alta.“ Asiadara dragostea suportá cu rabdare maltratarea trupésca, ba e gat'a in totdeun'a a suportá si mai multu, numai se castige prin acést'a pre confratele celu mâniosu. Ea lucréza deci chiar contrariulu dela dreptulu de respaltire (jus talionis). Cá Mantuitoriulu n'a voitu cá se intielegemu cuvintele acestea verbalu, ne arata tienut'a lui propria la Ioanu 18., 22. si cele urm. (Asem. Faptele 23., 2. si urm.) — Vers. 40. Esemplulu alu doilea se referesce la cert'a judecatorésca despre alu meu si alu teu: „Celui ce voiesce sè se

judece cu tine, si se-ti ai hain'a ta, lasa-i lui si vestmentulu teu.“ Cuventulu haina (chiton, chetonet) insamna o tunica, asemenea camesii, de lâna s'au de bumbacu, fara maneci, mai târdiu si cu aceste, strimta si pana la genunchi de lungá. Acestu vestmentu tienendu loculu camesii, se purtá la pele, strinsu fiindu impregiurulu corpului cu unu breu; ér sub cuventulu: vestment, avem se intielegemu unu supra-vestmentu in forma de mantie (numit grecesce: himation ér jidbeged, simlah). Supravestmentulu celu mai simplu nu erá alt'a, decât o bucata de panura in patru coltiuri, cu carea se invaliá corpulu. Acestu vestmentu se mai intrebuinti'a nóptea spre acoperire, ba de cátra saraci chiar de a duce sau a cará cu elu povóre de a umerulu. Fiind deci atât de trebuintiosu, erá creditoriloru opritu prin lege, de a-lu dela detornici cá pemn mai pe lungá, decât pana la apusulu sórelui. (2. Mo. 22. 26.)

(Va urmá)

D i v e r s e .

* *Pré Sânti'a S'a*, parintele Episcopu Ioanu Metianu, s'a rentorsu cu trenulu de Vineri diminéti'a dela Budapest'a unde a participatu la lucrările reprezentantiei fericitului Emánoil Gozsdu.

* *Cutremuru de pamentu*. Ni-se srie din comun'a Kóvesd comitatulu Timisiului, că in 4/16 l. c. la 1 ora 10 min. d. am. s'a intemplatu unu cutremuru de pamentu atât de inforatoriu, in cât cugetá omulu că si casele vor sè se restórne. De asemenea s'a intemplatu si alu doilea cutremuru de pamentu in 6/18 l. c. pre la 7 ore si 30 minute, dar mai pucin intensivu.

* *Piati'a Aradului* din Vinerea trecuta: Grán de celu mai greu 6.70 fl. ér acelu amestecat 6.50 fl. — Secara 5.30 fl. — Orzulu s'a vendutu cu 5.50 fl. — Ovesulu 5.— fl. — Cucuruzulu 4.30 fl. — Mazerea — fl. — Fasolea — fl. — Lintea 24 fl. — Cartofii 4 fl. per 100 chgr.

Carnea de vita chil'a 52 cr, cea de vitielu chgr. 80 cr, cea de porcu 52, cea de oie 32 cr, unsorea chil'a 80 cr, ér elis'a per chil'a 70 cr. v. a.

C o n c u r s e .

Pentru deplinirea parohiei vacante de cl. III-a din comun'a Alparea pretopresviteratulu Oradii-mari, se escrie concursu, cu terminu de alegere pe 16/28 Aprile a. c.

Emolumintele impreunate cu acést'a parohie sunt: 1) Casa parohiala cu gradina si supraedificate pretiuita 80 fl. 2) Birulu câte un'a mesura de bucate ori câte 1 fl. dela 110 case 110 fl. 3) Pamentu aratoriu si fenatiu 23 jugere estravilanu si 1 intravilanu de 1 jugeru, pretiuite in 170 fl. 4) Venitele stolare computate dupa calculu mediu aloru 5 ani din urma 100 fl. de totu 460 fl.

Contributiunea erariala dupa pamentulu parohialu o va solvi alengendulu preotu.

Doritorii de a ocupá acést'a parohia sunt avisati a si asterne recursele adjurtate cu documintne recerute, subsemnatulu pretopresviteru in Oradea mare (N-Várad, N. Magyar utca 22. sz.) pana in 13/25 Aprile a. c. avendu pana la alegere a-se presentá in s. bisericá, spre a-si aretá desteritatea in cele rituale.

Alparea, 9/21. Martiu, 1889.

Comitetulu parohialu.

In contielegere cu: TOMA PACALA, m. p., protopresv.

Pentru definitiv'a deplinire a postului invetiatorescu dela scól'a I-a gr.-or. rom. din **Borosineu**, dieces'a, si scólul Aradului, cu termin de alegere pre **2/14 Aprilie a. c.**

Emolumintele anuali sunt: 1.) In bani gat'a 300 fl. 2.) Pentru conferintiele invetiatoresci 10 fl. 3.) Pentru scripturistica scolara 6 fl. 4.) 10 or. lemne din cari se va incaldi si scól'a. 5.) Cuartiru in natura, pentru curatortulu scolei se ingrijesce comun'a.

Doritorii de a ocupá acestu postu, au a documentá cá posedu testimoniu preparandialu, de calificatiune si esamen din limb'a magiara, precum si testimoniu despre aceea, cá au absolvatu classe gimnasiali.

Recursele astfelu instruite si adresate comitetului parochialu sunt a-se trimitte subscribului inspectoru scolaru pana la **30. Martiu a. c. st. v. in Borosineu (Boro:jenő)** avend recurrentii pana la terminulu indicatu a-se presentá in biseric'a din locu, pentru a-si aretá desteritatea in cantarile bisericesci, si tipicu.

Borosineu, 5. Martiu 1889.

Comitetulu parochialu

In contielegere cu mine: **JOAN CORNEA**, insp. scolaru.

—□—

Pentru ocuparea postului invatiatorescu din comun'a **Gladov'a**, in protopresviteratulu Belintiuului, inspectoratulu Leucusiesci, se escrie concursu, cu terminu de alegere pe **Duminec'a floriloru**, ce cade in **2/14 Apriliu a. c.**

Emolumintele sunt:

1) Salariulu banalu invetiatorescu 180 fl. 2) Lemne pentru invetiatoriu si sal'a de invetiamentu 32 fl. 3) Pausialu pentru conferintiele invetiatoresci 5 fl. 4) Pausialu pentru scripturistica 5 fl. 5) In naturale 14 meti, anume: 6 meti grau si 8 meti cucuruзу. estimatu la 38 fl. 6) Doue jugere de pamentu, cuartiru liberu cu intravilanu de 1/2 jugeru □.

Recurentii doritori d'a ocupá acestu postu, au a-si trimitte recursele loru adjustate cu documinte preserise de lege, la adres'a Comitetului parochialu d'aici, **M. O. D. Adamu Ros'a**, inspectoru scolaru in Leucusiesci, p. u. **Balinéz**, in Comitatu Carasiu-Severinu, pana la terminulu indicatu; avendu a-se presentá in atare Dumineca ori sabbátore in sant'a biserica, spre a-se aretá poporului.

Datu din siedinti'a Comitetului parochialu tienuta la **13/25 Fauru 1889.**

Pentru comitetu:

Adamu Ros'a m. p.

insp. scol.

Nicolau Crismariu m. p.

preotu, pres. com.

—□—

Pentru deplinirea parochiei vacante de cl. III-i'a din comun'a **Lapusnicu** se escrie concursu cu terminu pe a **sincia septemana din postulu mare**, când se va tiené si alegerea.

Emolumintele impreunate cu acésta parochie sunt: o sessiune de pamentu, parte aratoriu, parte fenatiu, si unu intravilanu parochialu, — birulu câte un'a mesura de cucuruзу dela 115 case, precum si stol'a usuata, cari emolumente computate in bani, si specificate in protocolulu comitetului parochialu din **8 Februaru a. c.** dau unu venitu anualu de 443 fl. 20 cr.

Doritorii de a ocupá acésta parochie sunt avisati a-si subterne recursele pana la terminulu amintitu parintelui protopresviteru **Georgiu Creciunescu** in **Balinéz**, si a dovedi, cá posedu calificatiune pentru parochii de clas'a

a trei'a, si totu-de-odata a se presentá in sf. biserica, spre a-si aretá desteritatea in cele rituale.

Lapusnicu, in 8. Februaru 1889.

Comitetulu parochialu.

In contielegere cu mine: **GEORGIU CRECIUNESCU**, m. p. protopresviteru.

—□—

Pentru indeplinirea parochiei vacante din comun'a **Dobresti**, protopresviteratulu Belintiuului, imbinatu cu statiunea invetiatoresca de acolo, se escrie concursu cu terminu de **30 de zile dela prim'a publicare** in „Biseric'a si Scól'a.“

Emolumintele impreunate cu acestu postu sunt: o sessiune parochiala, constatátore din 32 jugere catastrale, si unu intravilanu, birulu parochialu, câte o mesura de cucuruзу dela 32 numere de case, stol'a usuata si specificata in protocolulu comitetului parochialu, luat sub dno **8 Februaru a. c.** mai departe salariulu invetiatorescu in bani gat'a 112 fl. v. a. 4 jugere de pamentu estravilanu pentru scripturistica 2 fl. 12. metrii de lemne, si cuartiru liberu in edificiulu scólei, — cari emoluminte, computate in bani, dau unu venitu anualu in sum'a de 508 fl. v. a.

Doritorii de a ocupá acestu postu se aviséza a-si subterne recursele instruite cu documintele de calificatiune, conformu dispositiuniloru statutului organicu, si ale regulamentelor in vigóre, pana la terminulu indicatu, parintelui protopresviteru **Georgiu Creciunescu** in **Balinéz**, si totu odata a se presentá, in vre-o Dumineca séu sabbátore, in sánta biserica, spre a-si aretá desteritatea in cantu si rituale.

Dobresti, in 8. Februaru 1889.

Comitetulu parochialu.

In contielegere cu mine: **GEORGIU CRECIUNESCU**, m. p. protopresviteru.

—□—

Pentru deplinirea parochiei vacante de cl. III-a din **Ciungani** se escrie concursu cu terminulu de alegere de **30 de zile dela I-a publicare**

Doritorii de a ocupa acésta parochie sunt avisati, recursele provediute cu tote documintele recerute si adresate comitetului parochialu a le trimitte oficiului protopresviterulu alu **Halmăgiului** pana la **19 Martie a. c. st. v.**

Comitetulu parochialu.

Cu invoirea mea: **IOANU GROZ'A**, m. p. protop.

Licitatiune minuenda.

In urm'a aprobării Venerabilului Consistoriu diecesanu gr.-or. din Aradu de dtulu **14/26 Fauru a. c. nr. 583** — pentru edificarea bisericei gr.-or. din **Almasiu** in tractulu **Buteniloru** — prin acést'a se publica licitatiune minuenda, ce va avea locu in **19/31 Martiu a. c.** la **2 óra dupa am. in fati'a locului** — la scól'a din **Almasiu.**

Licitantii din pretiulu de esclamare de **7399 fl. 77 cr.** voru depune vadiu de **10%** in bani gat'a ori in papire de valóre.

Planulu si celelalte conditiuni de licitare se potu vedé la oficiulu parochialu din locu.

Datu in siedinti'a Comitetului parochialu gr.-or. din **Almasiu**, tienuta la **5/17 Martiu 1889.**

Georgiu Cretiu, m. p.

presiedinte.

Corneliu Novacu, m. p.

notariu.

—□—